

Środa, 19 stycznia 2011 r.

Umowa przejściowa o partnerstwie między WE a państwami Pacyfiku

P7_TA(2011)0011

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2011 r. w sprawie przejściowej umowy o partnerstwie pomiędzy WE a państwami Pacyfiku

(2012/C 136 E/04)

Parlament Europejski,

- uwzględniając rezolucje z dnia 25 września 2003 r. w sprawie Piątej Konferencji Ministerialnej Światowej Organizacji Handlu w Cancún ⁽¹⁾, z dnia 12 maja 2005 r. w sprawie oceny realizacji rundy dauhańskiej po wejściu w życie decyzji Rady Generalnej WTO z dnia 1 sierpnia 2004 r. ⁽²⁾, z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie przygotowań do Szóstej Konferencji Ministerialnej Światowej Organizacji Handlu w Hongkongu ⁽³⁾, z dnia 23 marca 2006 r. w sprawie wpływu zawierania układów o partnerstwie gospodarczym na rozwój ⁽⁴⁾, z dnia 4 kwietnia 2006 r. w sprawie oceny rundy dauhańskiej po Konferencji Ministerialnej Światowej Organizacji Handlu (WTO) w Hongkongu ⁽⁵⁾, z dnia 1 czerwca 2006 r. w sprawie handlu i ubóstwa: planowanie polityki handlowej z myślą o maksymalizacji wkładu handlu do walki z ubóstwem ⁽⁶⁾, z dnia 7 września 2006 r. w sprawie zawieszenia negocjacji dotyczących dauhańskiej agendy rozwojowej ⁽⁷⁾, z dnia 23 maja 2007 r. w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym ⁽⁸⁾, z dnia 12 grudnia 2007 r. w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym ⁽⁹⁾, swoje stanowisko z dnia 5 czerwca 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady wprowadzającego ogólny system preferencji taryfowych na okres od 1 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2011 r. oraz zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 552/97, (WE) nr 1933/2006 oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 964/2007 i (WE) nr 1100/2006 ⁽¹⁰⁾ oraz rezolucję z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie Umowy przejściowej o partnerstwie między Wspólnotą Europejską a państwami Pacyfiku ⁽¹¹⁾,
- uwzględniając Umowę przejściową o partnerstwie między Wspólnotą Europejską a państwami Pacyfiku,
- uwzględniając Umowę o partnerstwie pomiędzy członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony, podpisaną w Kotonu w dniu 23 czerwca 2000 r. (Umowa z Kotonu),
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1528/2007 z dnia 20 grudnia 2007 r. w sprawie stosowania uzgodnień dotyczących produktów pochodzących z niektórych państw wchodzących w skład grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) przewidzianych w umowach ustanawiających lub prowadzących do ustanowienia umów o partnerstwie gospodarczym ⁽¹²⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 23 października 2007 r. w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym (COM(2007)0635),
- uwzględniając Układ ogólny w sprawie taryf celnych i handlu (GATT), a w szczególności jego art. XXIV,
- uwzględniając Deklarację ministerialną z czwartej sesji konferencji ministerialnej Światowej Organizacji Handlu, przyjętą w dniu 14 listopada 2001 r. w Ad-Dausze,

⁽¹⁾ Dz.U. C 77 E z 26.3.2004, s. 393.

⁽²⁾ Dz.U. C 92 E z 20.4.2006, s. 397.

⁽³⁾ Dz.U. C 285 E z 22.11.2006, s. 126.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 292 E z 1.12.2006, s. 121.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 293 E z 2.12.2006, s. 155.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 298 E z 8.12.2006, s. 261.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 305 E z 14.12.2006, s. 244.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 102 E z 24.4.2008, s. 301.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 323 E z 18.12.2008, s. 361.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 285 E z 26.11.2009, s. 126.

⁽¹¹⁾ Dz.U. C 117 E z 6.5.2010, s. 118.

⁽¹²⁾ Dz.U. L 348 z 31.12.2007, s. 1.

Środa, 19 stycznia 2011 r.

- uwzględniając Deklarację ministerialną z szóstej sesji Konferencji Ministerialnej Światowej Organizacji Handlu, przyjętą w dniu 18 grudnia 2005 r. w Hongkongu,
  - uwzględniając sprawozdanie i zalecenia grupy zadaniowej ds. pomocy na rzecz wymiany handlowej, uchwalone przez Radę Generalną WTO w dniu 10 października 2006 r.,
  - uwzględniając deklarację milenijną Organizacji Narodów Zjednoczonych z dnia 8 września 2000 r., która określa milenijne cele rozwoju (MCR) jako kryteria określone wspólnie przez społeczność międzynarodową w celu likwidacji ubóstwa,
  - uwzględniając deklarację z Kigali przyjętą przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w Kigali (Rwanda) dnia 22 listopada 2007 r.,
  - uwzględniając rezolucję z dnia 14 grudnia 2006 r. w sprawie sytuacji na Fidżi ⁽¹⁾, w której zdecydowanie potępił przejęcie władzy przez fidżyjskie siły zbrojne,
  - uwzględniając listę 103 zaleceń opracowaną przez Radę Praw Człowieka Organizacji Narodów Zjednoczonych, opublikowaną w sprawozdaniu grupy roboczej ds. powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka w dniu 23 marca 2010 r., oraz uwzględniając oficjalną odpowiedź rządu Fidżi z dnia 10 czerwca 2010 r., zgodnie z którą długo oczekiwane i często przekładane wybory powszechne zostały obecnie zaplanowane na rok 2014 i że termin ten nie podlega negocjacom,
  - uwzględniając pytanie skierowane do Komisji w dniu 16 grudnia 2010 r. w sprawie zawarcia Umowy przejściowej o partnerstwie między Wspólnotą Europejską a państwami Pacyfiku (O-0212/2010 – B7-0807/2010),
  - uwzględniając art. 115 ust. 5 i art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że z dniem 1 stycznia 2008 r. wcześniejsze stosunki handlowe UE z krajami AKP – zapewniające im jednostronny dostęp na preferencyjnych zasadach do rynków UE – przestały być zgodne z zasadami WTO,
- B. mając na uwadze, że umowy o partnerstwie gospodarczym są zgodne z zasadami WTO i mają na celu wsparcie integracji regionalnej oraz promowanie stopniowej integracji gospodarek krajów AKP z gospodarką światową, wspomagając tym samym ich zrównoważony rozwój społeczny i gospodarczy oraz przyczyniając się do globalnych wysiłków dążących do eliminacji ubóstwa w krajach AKP,
- C. mając na uwadze, że umowy o partnerstwie gospodarczym powinno się stosować do nawiązywania długofalowych stosunków, w ramach których handel wspiera rozwój,
- D. mając na uwadze, że protokół w sprawie cukru na mocy kolejnych konwencji z Lomé i umowy z Kotonu zapewniał przewidywalny dochód małym wyspom Pacyfiku o ograniczonych możliwościach dywersyfikacji w sektorze rolnictwa,
- E. mając na uwadze, że przejściowe umowy o partnerstwie gospodarczym dotyczą handlu towarami, a ich celem jest zapobieganie zakłóceniom w handlu krajów AKP z Unią Europejską,
- F. mając na uwadze, że obecny kryzys finansowy i gospodarczy oznacza, iż polityka handlowa odgrywa większą niż kiedykolwiek rolę w krajach rozwijających się,
- G. mając na uwadze, że spośród państw AKP na Pacyfiku dotychczas jedynie Papua-Nowa Gwinea i Republika Wysp Fidżi podpisały pod koniec 2009 r. przejściowe umowy o partnerstwie gospodarczym; mając na uwadze, że pozostałe państwa AKP na Pacyfiku są beneficjentami inicjatywy „wszystko oprócz broni” umożliwiającej bezcłowy i bezkontyngentowy dostęp do rynku UE lub korzystają z unijnego systemu ogólnych preferencji taryfowych,

⁽¹⁾ Dz.U. C 317 E z 23.12.2006, s. 898.

Środa, 19 stycznia 2011 r.

- H. mając na uwadze, że w przypadku Papui-Nowej Gwinei rozpoczęto stosowanie umowy przejściowej dnia 20 grudnia 2009 r.; mając na uwadze, że umowa z Republiką Wysp Fidzi nie jest jeszcze stosowana, gdyż oczekuje się na powiadomienie ze strony tego kraju o jej przejściowym stosowaniu bądź ratyfikacji,
- I. mając na uwadze, że negocjacje w sprawie kompleksowych umów o partnerstwie gospodarczym toczą się ze wszystkimi 14 krajami AKP położonymi na Pacyfiku,
- J. mając na uwadze, że przejściowa umowa o partnerstwie gospodarczym obejmuje wszystkie najważniejsze postanowienia umowy o handlu towarami,
- K. mając na uwadze, że wpływ zobowiązań zawartych w przedmiotowych umowach na kraje i regiony może być bardzo znaczący,
- L. mając na uwadze, że przejściowa umowa o partnerstwie gospodarczym wywrze wpływ na zakres i treść przyszłych umów zawieranych między Papuą-Nową Gwineą i Republiką Wysp Fidzi a innymi partnerami handlowymi oraz na stanowisko regionu w negocjacjach,
- M. mając na uwadze, że konkurencja między UE a państwami Pacyfiku jest ograniczona, ponieważ przeważająca większość towarów wywożonych z UE nie jest produkowana przez państwa Pacyfiku, ale są one im często potrzebne albo bezpośrednio do celów konsumpcyjnych, albo jako wkład w przemysł krajowy,
- N. mając na uwadze, że rybołówstwo oraz działalność i przemysł związane z tym sektorem charakteryzują się największym potencjalnym wzrostem eksportu w przyszłości, pod warunkiem, że działalność w zakresie rybołówstwa prowadzona jest w sposób zrównoważony środowiskowo,
- O. mając na uwadze konieczność opracowania nowych przepisów dotyczących handlu, z myślą o rozwoju gospodarek krajowych oraz o ochronie przed wyczerpaniem zasobów i zmianami klimatu oraz że przepisy te muszą iść w parze ze wzrostem wsparcia na rzecz handlu,
- P. mając na uwadze, że celem pomocy na rzecz wymiany handlowej jest zwiększenie zdolności krajów rozwijających się do wykorzystywania nowych możliwości handlowych,
- Q. mając na uwadze, że UE i kraje AKP wynegocjowały nowe, poprawione i elastyczniejsze zasady pochodzenia, które przyniosą istotne korzyści, jeśli zostaną odpowiednio wdrożone, z pełnym poszanowaniem celu umowy, przy należyтым uwzględnieniu ograniczonych możliwości tych krajów,
- R. mając na uwadze, że odstępstwo od zasad dotyczących pochodzenia w przejściowej umowie o partnerstwie gospodarczym obejmuje cały łańcuch produkcyjny, od momentu wydobycia surowców po ich przetworzenie, wprowadzenie do obrotu handlowego i eksport,
- S. mając na uwadze, że duży popyt na produkty z tuńczyka powoduje, że charakteryzują się one szczególnymi cechami – między innymi dużą podatnością na wahania cen – co powoduje, że zostały one sklasyfikowane jako „produkty wrażliwe” na rynku międzynarodowym, którą to okoliczność należy uwzględnić we wszystkich negocjacjach handlowych,
- T. mając na uwadze, że według danych regionalnej organizacji rybołówstwa na Pacyfiku (Komisja ds. Rybołówstwa na Zachodnim i Środkowym Pacyfiku – WCPFC), która jest organizacją międzynarodową odpowiedzialną za czuwanie nad trwałością zasobów rybnych tego rejonu, kraje trzecie – a szczególnie Chiny – inwestują w projekty przemysłowe na dużą skalę w Papui-Nowej Gwinei od momentu ustanowienia nowych reguł pochodzenia i ogromnie zwiększyły swe połowy na tym obszarze, z tendencją dalszego wzrostu, co pociąga za sobą ryzyko nadmiernej eksploatacji zasobów,
1. uważa, że stosunki handlowe między tym regionem a UE powinny wspierać i intensyfikować handel, zrównoważony rozwój, integrację regionalną, jednocześnie promując dywersyfikację gospodarczą oraz ograniczanie ubóstwa; zwraca uwagę, że przejściowa umowa o partnerstwie gospodarczym musi przyczynić się do osiągnięcia milenijnych celów rozwoju;

Środa, 19 stycznia 2011 r.

2. podkreśla, że pozytywny wynik negocjacji w sprawie przejściowej umowy o partnerstwie gospodarczym z Papuą-Nową Gwineą i Fidżi świadczy o dużej woli kontynuacji utrzymania bliskich, wysokiej rangi stosunków gospodarczych z państwami Pacyfiku ze strony Unii Europejskiej; wyraża nadzieję, że taka przejściowa umowa o partnerstwie gospodarczym mogłaby utorować drogę porozumieniu o szerszym zakresie, które objęłoby inne państwa Pacyfiku;
3. podkreśla, że celem przejściowej umowy o partnerstwie gospodarczym jest utrzymanie otwartego rynku dla towarów eksportowanych przez Papuą-Nową Gwineę i Republikę Wysp Fidżi i umożliwienie negocjacji z myślą o zawarciu umowy o partnerstwie gospodarczym, jeśli taka jest wola zainteresowanych państw;
4. zwraca uwagę, że Papua-Nowa Gwinea oraz Republika Wysp Fidżi – dwa położone na Pacyfiku kraje AKP, które eksportują do UE stosunkowo dużo towarów – były jak dotąd jedynymi krajami Pacyfiku, które przystąpiły do umowy, natomiast inne kraje regionalnej grupy z obszaru Pacyfiku postanowiły nie podpisywać umowy ze względu na niższy obrót towarowy z Unią Europejską;
5. przypomina, że choć przejściową umowę o partnerstwie gospodarczym można uznać za pierwszy krok w tym procesie, to pod względem prawnym jest ona całkowicie niezależną umową międzynarodową, która nie musi automatycznie prowadzić do zawarcia pełnej umowy o partnerstwie gospodarczym, ani do podpisania pełnej umowy o partnerstwie gospodarczym przez wszystkich pierwotnych sygnatariuszy przejściowej umowy o partnerstwie gospodarczym;
6. przypomina instytucjom i rządowi państw członkowskich UE, że ani zawarcie umowy o partnerstwie gospodarczym, ani odstąpienie od takiej umowy nie powinno prowadzić do tego, by kraj AKP mógł znaleźć się w mniej korzystnej sytuacji, niż ta, która wynikała z przepisów handlowych na mocy umowy z Kotonu;
7. podkreśla, że ewentualna zgoda Parlamentu na podpisanie przejściowej umowy o partnerstwie gospodarczym nie określa z góry jego stanowiska co do zgody na kompleksową umowę o partnerstwie gospodarczym, ponieważ procedura zawierania odnosi się do dwóch różnych umów międzynarodowych;
8. przypomina, że rzeczywiście funkcjonujący rynek regionalny stanowi niezbędną podstawę skutecznego wdrożenia przejściowej umowy o partnerstwie gospodarczym, jak i wszelkich przyszłych pełnych umów o partnerstwie gospodarczym, oraz że współpraca i integracja regionalna są konieczne dla rozwoju społeczno-gospodarczego państw Pacyfiku; uważa, że należy to brać pod uwagę podczas procesu wdrażania;
9. podkreśla, że celem przepisów szczegółowych dotyczących reguł pochodzenia dla produktów rybołówstwa jest rozwój sektora przetwórstwa ryb na lądzie w krajach AKP z regionu Pacyfiku, aby powstawały tam lokalne miejsca pracy i był generowany dochód;
10. podkreśla, że przejściowa umowa o partnerstwie gospodarczym spowodowała w Papui-Nowej Gwinei rozwój projektów przemysłowych, takich jak PMIZ (Pacific Marine Industrial) w zatoce Madang, których celem jest wyprodukowanie w ciągu dwóch lat ponad 400 000 ton tuńczyka konserwowego;
11. w związku z tym wyraża także swe obawy i zaniepokojenie podjętymi działaniami, takimi jak zmiana ustawodawstwa z zakresu ochrony środowiska przeprowadzona przez władze Papui-Nowej Gwinei, która w praktyce zwalnia z obowiązku przedkładania sprawozdania o wpływie na środowisko w przypadku tego typu projektów i utrudnia dochodzenie roszczeń;
12. podkreśla znaczenie sektora rybołówstwa jako najważniejszego źródła zatrudnienia dla kobiet w regionie Pacyfiku; uważa, że Komisja powinna udzielać pomocy technicznej, politycznej i finansowej w celu poprawy sytuacji w zakresie zatrudnienia kobiet w państwach Pacyfiku;
13. zauważa z zaniepokojeniem dane WCPFC dotyczące wzrostu połowów prowadzonych przez kraje trzecie na wodach Pacyfiku, co pociąga za sobą ryzyko wystąpienia połowów NNN (nielegalnych, niewykazywanych i nieuregulowanych) i nadmiernych połowów, szkodząc zrównoważonemu rozwojowi lokalnych sektorów rybołówstwa;
14. podkreśla, że choć Papua-Nowa Gwinea i Fidżi mają ograniczone możliwości połowowe i w związku z tym ograniczoną podaż ryb całkowicie uzyskanych oraz ograniczone możliwości przetwórstwa na lądzie, możliwość odstępstwa od reguł pochodzenia dotyczących przetworzonych produktów rybołówstwa, z której czynnie korzysta Papua-Nowa Gwinea, sprawiła, że państwo to stało się prawdziwym ośrodkiem przetwarzania ogromnych ilości tuńczyka pochodzącego z różnych źródeł (Filipiny, Tajlandia, Chiny, Stany Zjednoczone, Australia); zwraca uwagę na fakt, że odstępstwo od reguł pochodzenia mogłoby mieć destabilizujący wpływ na przemysł przetwórstwa rybnego oraz produkcję konserw w UE;

Środa, 19 stycznia 2011 r.

15. wzywa Komisję do możliwie najszybszego przedstawienia Parlamentowi sprawozdania dotyczącego tych szczegółowych aspektów sektora rybołówstwa w państwach Pacyfiku oraz zarządzania zasobami rybnymi w regionie Pacyfiku, w tym również praktyk stosowanych na rzecz zrównoważonego rozwoju; wzywa Komisję do bezzwłocznego wszczęcia konsultacji przewidzianych w art. 6 ust. 6 lit. d) protokołu II załączonego do przejściowej umowy o partnerstwie gospodarczym i do zawieszenia systemu odstępstw od reguł pochodzenia, w przypadku gdy sprawozdanie z oceny potwierdzi jego destabilizujący wpływ na przemysł przetwórstwa rybnego i produkcję konserw w UE;
16. wskazuje, że sprawozdanie z wdrażania specjalnych zasad dotyczących pochodzenia winno zostać sporządzone w 2011 r., czyli trzy lata po powiadomieniu Papui Nowej Gwinei o przyjęciu przepisów rozporządzenia (WE) nr 1528/2007, oraz że sprawozdanie takie powinno analizować wpływ odstępstwa w zakresie światowego zaopatrzenia na gospodarkę, społeczeństwo i środowisko naturalne, a co za tym idzie na ludność Papui Nowej Gwinei, szczególnie społeczności zamieszkujących wybrzeże; w związku z tym wzywa do natychmiastowego poinformowania o zakresie takiego sprawozdania oraz o tym, czy podczas jego sporządzania będą przeprowadzane konsultacje ze wszystkimi zaangażowanymi podmiotami i zainteresowanymi stronami, w tym z organizacjami społeczeństwa obywatelskiego w Papui Nowej Gwinei;
17. zachęca Fidżi do zastosowania się do zaleceń społeczności międzynarodowej i wdrożenia dobrych wzorców zarządzania; uważa, że podjęcie takich kroków powinno spowodować uwolnienie pomocy finansowej dla sektora cukru na Fidżi; dostrzega nieodzowność tych środków finansowych dla wsparcia sektora cukru, który jest najważniejszym źródłem zatrudnienia na Fidżi;
18. podkreśla, że wszelkie regionalne umowy o partnerstwie gospodarczym winny być uzależnione od zgody wszystkich zainteresowanych ugrupowań politycznych w Republice Wysp Fidżi na realizację planu działań prowadzącego do demokratycznych wyborów;
19. zaleca przyjęcie elastycznego, asymetrycznego i pragmatycznego podejścia w trwających obecnie negocjacjach dotyczących wszechstronnej umowy o partnerstwie gospodarczym; nalega, aby do proponowanej kompleksowej umowy o partnerstwie gospodarczym włączono rozdział poświęcony współpracy w dziedzinie rozwoju;
20. zwraca uwagę, że przedmiotowa umowa może również wpłynąć na stosunki między regionem Pacyfiku a jego najbliższymi i największymi partnerami handlowymi – Australią i Nową Zelandią, oraz że należy zadbać o to, aby postanowienia obecnej umowy nie stanowiły przeszkody dla przyszłych umów handlowych z tymi krajami;
21. przypomina, że umowa o partnerstwie gospodarczym musi wspierać cele rozwojowe, strategię polityczne i kluczowe założenia państw Pacyfiku, nie tylko w zakresie struktury i treści, lecz także w odniesieniu do sposobu i ducha jej realizacji;
22. przypomina o przyjęciu w październiku 2007 r. strategii UE w sprawie pomocy na rzecz wymiany handlowej, w ramach której podjęto zobowiązanie do zwiększenia zbiorowej pomocy UE na rzecz handlu do 2 mld euro rocznie do roku 2010 (1 mld euro od Wspólnoty, 1 mld euro od państw członkowskich); nalega, aby region Pacyfiku otrzymał odpowiednią i sprawiedliwą część tej pomocy;
23. wzywa do wczesnego określenia i przekazania części środków pomocy na rzecz wymiany handlowej krajom Pacyfiku; podkreśla, że fundusze te powinny stanowić dodatkowe środki, a nie tylko inną formę finansowania z EFR, że powinny być zgodne z priorytetami Papui-Nowej Gwinei, Republiki Wysp Fidżi i szeroko rozumianego regionu Pacyfiku, a ich przekazywanie powinno przebiegać terminowo, w sposób przewidywalny oraz w zgodzie z harmonogramami wykonawczymi krajowych i regionalnych strategicznych planów rozwoju;
24. w świetle zobowiązań podjętych przez Radę we wrześniu 2007 r. odnośnie do Porozumienia w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej (porozumienie TRIPS) i dostępu do leków wzywa Komisję, by w umowie o partnerstwie gospodarczym nie negocjowała w sprawie postanowień TRIPS-plus z dziedziny farmakologii, mających wpływ na zdrowie publiczne i dostęp do leków, by nie domagała się przystąpienia do Układu o współpracy patentowej i Traktatu o prawie patentowym lub akceptacji wynikających z nich zobowiązań, by zrezygnowała z włączenia do umowy przepisów dyrektywy 2004/48/WE ⁽¹⁾ i nie wprowadzała do umowy o partnerstwie gospodarczym takich przepisów jak ochrona nieoryginalnej bazy danych;

(1) Dz.U. L 157 z 30.4.2004, s. 45.

Środa, 19 stycznia 2011 r.

25. wyraża nieustanne poparcie dla wszechstronnej umowy o partnerstwie gospodarczym między Unią Europejską a państwami Pacyfiku; zgadza się, że głównymi elementami negocjacji powinny być:

- a) prawa własności intelektualnej, które obejmują nie tylko zachodnie wynalazki technologiczne, ale także tradycyjną wiedzę;
- b) przejrzystość zamówień publicznych i otwarcie na wykonawców z UE na właściwym poziomie, odpowiednim do potrzeb państw Pacyfiku;
- c) wizy z pozwoleniem na pracę, które obywatele wysp Pacyfiku będą mogli otrzymać na okres co najmniej 24 miesiące, co umożliwi im pracę w charakterze opiekunów i w podobnych zawodach;

26. niemniej jednak wnioskuje, aby Komisja nadal dążyła do zawarcia umowy o szerszym zakresie i poszukiwała potencjalnych dostępnych i wykonalnych rozwiązań gwarantujących – na zasadach WTO i przy twórczym wykorzystaniu wszelkich wynikających z nich możliwości, w tym odstępstw – dostęp do rynku krajom, które nie chcą przystępować do przejściowej umowy o partnerstwie gospodarczym lub pełnej umowy o partnerstwie gospodarczym, lub też do żadnej z tych umów;

27. uważa, że na mocy wszechstronnej umowy o partnerstwie gospodarczym należy powołać komisję parlamentarną, która monitorowałaby jej wykonanie oraz że skład tej komisji ze strony Parlamentu Europejskiego powinien być taki jak w przypadku Wspólnej Komisji Parlamentarnej Karaibskiego Forum Państw AKP (CARIFORUM) i Unii Europejskiej;

28. podkreśla, że zarówno przejściowa umowa o partnerstwie gospodarczym, jak i wszechstronna umowa o partnerstwie gospodarczym powinny zawierać klauzulę przeglądowną przewidującą niezależną całościową ocenę wpływu, obejmującą wpływ gospodarczy, społeczny i środowiskowy umowy oraz koszty i konsekwencje jej wdrożenia, którą należy przeprowadzić w ciągu trzech do pięciu lat po jej podpisaniu; podkreśla, że klauzula przeglądowna w przejściowej umowie o partnerstwie gospodarczym, a następnie w umowie o partnerstwie gospodarczym powinna zawierać zapis, zgodnie z którym wszyscy sygnatariusze mieliby prawo powoływać się na nią na podstawie wspomnianej oceny wpływu; domaga się, aby Parlament Europejski oraz parlamenty państw Pacyfiku brały udział we wszystkich przeglądach umowy;

29. popiera także zobowiązanie Komisji do zadbania o to, aby tego typu ogólne odstępstwa od reguł pochodzenia były stosowane tylko wyjątkowo i nie stały się regułą w przyszłych umowach o partnerstwie gospodarczym;

30. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządów i parlamentom państw członkowskich i krajów AKP, Radzie AKP–UE oraz Wspólnemu Zgromadzeniu Parlamentarnemu AKP–UE.

Adopcja międzynarodowa w Unii Europejskiej

P7_TA(2011)0013

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2011 r. w sprawie międzynarodowej adopcji w Unii Europejskiej

(2012/C 136 E/05)

Parlament Europejski,

— uwzględniając konwencję ONZ o prawach dziecka przyjętą przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w dniu 20 listopada 1989 r., a w szczególności jej art. 21,

— uwzględniając Europejską konwencję o przysposobieniu dzieci z 1967 r.,